

Un fet de l'any

Com és habitual, els nostres redactors i col·laboradors comenten, en l'últim número de l'any de la revista, alguns dels fets que s'han produït durant el 2011.

La crisi de l'euro o la crisi d'Europa

El fet s'ha agreujat en aquest darrer any però ja ve de lluny. Com que l'economia ho ha envaït tot, el problema es resumeix en l'amenaça sobre la moneda, però en realitat és molt més que una qüestió econòmica, de la mateixa manera que és molt més que una crisi conjuntural, passatgera. El que trontolla és el propi concepte d'Unió Europea, en la mesura que els Estats que en formen part, més enllà de les diferències de solvència, no volen cedir elements de sobirania que no siguin els que els poden permetre gaudir de beneficis econòmics. De fet s'ha confirmat que bàsicament s'havia constituït l'Europa dels mercaders i no pas l'Europa política.

La feblesa financera, l'endeutament, la manca de confiança dels inversors, el poder dels mercats, són elements que pertanyen a un sistema econòmic fonamentat en el creixement constant i en el benefici, sigui just o no. El neoliberalisme sense escrúpols ha esdevingut el pensament dominant. L'economia s'ha im-posat a la política i els polítics resten al servei de banquers i especuladors. El resultat és que l'anomenat "estat del benestar" s'enfonsa. Les accions que s'han emprès són poc més que pedaços, per sortir del pas, però amb l'esperança incerta de tornar a la situació anterior.

Mentrestant un dret com el d'accedir a un treball digne no està al abast del 20% de la població de l'Estat i del 40% dels nostres joves, en el món hi ha més mil milions de persones que viuen amb un dolar diari, a les nostres ciutats hi ha gent que sobreviu amb el que troben en els contenidors d'escombreries. Tot plegat no es resol amb l'acord de la Merkel i el Sarkozy, es tracta d'una crisi profunda del primer món que repercuteix encara més en el tercer. La crisi de gestió econòmica és només el reflex de la crisi de fons, de civilització, la provocada per l'abandonament de l'ètica en les relacions personals i comunitàries.

Tal com recull el document fet públic per Justícia i Pau (octubre 2011), s'ha de concebre una nova societat, s'han de crear noves institucions que tinguin com a objectiu el bé comú de la humanitat. Caldria nous polítics i noves formes de fer política, però alhora s'haurà d'avançar en nous valors, un cop demostrat el fracàs dels que s'han convertit en dominants. El fet que la crisi colpegi individualment i col·lectiva fins i tot els qui mai s'ho haurien pensat obre les portes al reconeixement dels propis errors. La crisi d'Euro-pa és també, en una o altra mesura, la nostra pròpia crisi.

Jaume Dantí i Riu

Indignats

Vivim temps de convulsions i d'incerteses. Veiem com trontollen els pilars que fins ara aguantaven el sistema que creïem que ens donava seguretat i expectatives: tenir feina aviat semblarà un privilegi, l'euro una quimera, el benestar un miratge, i la solvència i responsabilitat de polítics i governants una pura il·lusió.

Qui més qui menys afirma o sospita que un cop haguem sortit de la crisi –per cert sense calendari–, en l'ordre econòmic, social i polític res ja no serà com era, i això comportarà

inevitablement sacrificis i esforços d'adaptació. Tant de bo que des de tots els nivells de l'administració s'entengui que caldrà fer les coses de manera diferent i a tots ens quedi ben clar que som més pobres del que ens pensàvem i que la riquesa es crea treballant i no especulant.

Amb aquest escenari tan galdós sorgeix l'autoanomenat moviment dels indignats. Òbviament, amb el retrocés que s'està donant, motius per indignar-se no en falten.